

Aflevering 7: 11 maart 2024.

Inleiding.

We begonnen met 15 deelnemers aan het KvK avontuur in Engeland. We zijn tijdens aflevering 6 nog met 7 deelnemers. Hieronder mijn persoonlijke ervaringen die verbonden zijn aan een van de activiteiten die te zien is tijdens de zesde aflevering.

Wat voor grote activiteiten deden we:

Brancardrace

Kringgesprek over de teamontwikkeling

Nachtelijke aanhoudings en schietlessen

Shoot no shoot

Grote activiteit: **Brancardrace**

Wat deden we?

Nog onder de indruk van de klappen die we van de bokser gekregen hadden, meldden we ons voor de volgende opdracht: De brancard race is een simpele maar zware opdracht. Vervoer het 'gewonde' slachtoffer op een brancard naar het punt waar een vrachtwagen staat.

We waren nog met zeven cursisten. Aan de vier handgrepen kunnen vier cursisten tillen. Een cursist speelt de hele weg het slachtoffer. De commando's kozen de cursist die het zwaarst is. Ik kreeg van de commando's de leiding. We moesten met de groep binnen vijf minuten een plan bedenken.

Het plan was om zo lang mogelijk door te lopen met het slachtoffer totdat je niet meer kon tillen. Een andere cursist kreeg de taak om met twee rugzakken te lopen. De rugzak van het slachtoffer en de eigen rugzak. Het gevaar van de brancard race was dat je te lang doorloopt en de brancard niet meer kon houden en het slachtoffer zou vallen. We moesten er echt voor zorgen dat het slachtoffer niet van de brancard zou vallen.

Op mijn teken tilden we met z'n allen de brancard op. De afspraak was dat als je niet meer kon je stop roept maar zet de brancard nog niet neer. De brancard neerzetten gebeurde op mijn signaal. Wanneer de brancard was neergezet, draaide je een plekje door. Dat betekent twee keer met je linkerarm tillen, twee keer met je rechterarm tillen en een beurt rust. Na een uur moesten we met de opdracht stoppen.

Commando Ray complimenteerde ons met een goede uitvoering. Hij wilde dat we onze 'tank' nog leger zouden maken. Dit betekende fysiek en mentaal nog dieper gaan en minder snel de brancard neerzetten. Ik bepaalde dat als iemand niet meer kon tillen hij stop riep maar we vervolgens nog een meter of 3 zouden doorlopen. Pas op mijn teken zouden we de brancard neerzetten. Toen we na twee uur lopen en tillen onze vrachtwagen zagen, zei Ray dat dit het eindpunt was.

Wat heb ik ervaren?

De brancardrace was voor mij een van de hoogtepunten van Kvk. De leiding krijgen over zo'n belangrijke opdracht gaf mij een trots gevoel. Ik voelde veel energie opkomen in mijn lichaam. Ik was niet bang om voor de groep te staan. De sensatie van leiding geven aan een team geeft een goed gevoel. Zeker als dat gezien wordt door de commando's. Als je energie in het team stopt, ga je voorbij je eigen pijn en ellende die je ook voelt.

We hadden een hoog looptempo en hielden de brancard goed in balans. We lieten het slachtoffer niet vallen en we konden het looptempo hoog houden. Het wisselen van positie kost tijd en moest snel verlopen, terwijl het ook even een rustmoment is. Het wisselen verliep prima.

Tijdens het tweede uur begon een deelnemer met klagen over pijn in zijn rug. Hij liep gebogen door lengteverschil en wilde een ander doordraaisysteem. Ik realiseerde me dat hij gelijk had, maar dat we geen tijd hadden om een nieuw doordraaisysteem af te spreken en mijn inschatting was dat het vooral een mentale weerstand was dan een fysieke. Bovendien kon het bespreken van pijn bij de anderen ook invloed hebben. Daarom koos ik voor de harde aanpak.

Ik vroeg of hij wilde stoppen met klagen en gewoon doorgaan met tillen. Hij ging door met klagen. Op een gegeven ogenblik zei ik dat hij zijn mond moest houden en gewoon moest gaan tillen. Hij schrok ervan. De boodschap kwam binnen. We hadden immers een slachtoffer te vervoeren. Vervolgens is hij als een beest gaan tillen en hebben we hem niet meer horen klagen. Hij was over zijn fysieke en mentale grens heen gegaan. Dit was voor het hele team een motivatie om door te gaan en dat we als team alle fysieke en mentale klachten kunnen overwinnen. Wat een geweldig teamwork!

Uiteindelijk kwamen we bij de vrachtwagen aan, maar toen we er bijna waren, reed de vrachtwagen weer weg. Opnieuw moesten we de motivatie vinden om door te gaan. Dit gebeurde wel 2 a 3 keer. Vermoeid maar voldaan hadden we als team een topprestatie geleverd. Ik moest van Ray de brancardrace met het team evalueren.

Ik vertelde dat ik trots was op het team omdat we de opdracht goed hebben uitgevoerd. Het wisselsysteem liep goed, we hebben de tank leeggemaakt en na een pittig gesprek in het team heeft iedereen zijn verantwoordelijkheid genomen. We werden echt een team. Met kippenvet stapte ik de vrachtwagen in.

Terug naar de gymzaal

Hoe ga je om met de klacht van een ander? In de gymzaal geven kinderen soms aan dat ze moe zijn en willen stoppen met een spelletje, touwtje springen of ringzwaaien. Het is voor een gymleerkracht lastig in te schatten of de vermoeidheid vooral een mentaal aspect heeft (b.v. geen zin) of een fysiek aspect (b.v. geen kracht). De veiligste optie is om altijd het kind te volgen en te zeggen dat die mag stoppen. De kans bestaat dat dan steeds meer kinderen zeggen dat ze moe zijn en ook gaan stoppen met de beweegactiviteit.

Het maakt uit bij welke activiteit een kind zegt dat die moe is. Als een kind moe wordt bij het ringzwaaien, omdat die zichzelf niet kan vasthouden, is het wijs geen risico te nemen en te stoppen met zwaaien. Bij touwtjespringen is er minder gevaar en kan het een uitdaging zijn om te vragen het wat langer vol te houden.

Interessant is om te achterhalen of het kind wil stoppen omdat die echt moe is of omdat die touwtjespringen niet leuk vindt. Bij een spel is het weer anders omdat het stoppen van 1 speler kan betekenen dat het spel niet meer gespeeld kan worden, bijvoorbeeld bij het tikspel boefje, waarbij 1 loper en 1 tikker is. Het stoppen heeft dan ook gevolg voor een andere speler.

Dit sociale belang maakt het lastiger om een beslissing te nemen. Het motiveren om door te gaan en over een vermoeidheidsgrens heen te gaan, kan een leerling het positieve gevoel geven dat het gelukt is.

In een oorlogssetting ligt de keuze anders dan in een onderwijssetting, maar het zoeken naar grenzen vraagt soms om een stap er overheen. Waarbij een gymleerkracht de veiligheid altijd in de gaten moet blijven houden.

Tijdens een gymles moet je soms een leerling terechtwijzen, omdat die zich niet aan de opdracht of regels houdt. Vaak volgt er na een terechtwijzing een uitleg van de reden. Bijvoorbeeld wil je nu gaan zitten anders kunnen we niet verder met de les. Meestal is dat genoeg, maar soms blijft een kind de regel overtreden en dan helpt een terechtwijzing niet meer en dan moet je boos 'spelen'.

Bij boos verdwijnt de uitleg en volgt een kort helder zinnetje bv: "ga NU op de bank zitten! Het verschil tussen terechtwijziging en boos worden zit in de toon en lichaamstaal. Er zijn kinderen die al zoveel boze mensen hebben meegemaakt dat boos ook niet werkt. Er is dan een volgende stap nodig en dat is kwaad 'spelen'. Maar kwaad worden is voor een leerkracht gevaarlijk, omdat die dan zijn beheersing kan gaan verliezen. Daarom moet de leerkracht "kwaad" kunnen toneelspelen.

Het is wel belangrijk dat de boosheid (kwaadheid) wordt 'gespeeld' op een subtiele manier. Kinderen mogen 'voelen' dat het je ernst is met de opdracht, maar ze moeten niet het gevoel krijgen dat je controle verliest (over jezelf en de klas). Dat kan onveilig voelen voor leerlingen.

Het is ook hier belangrijk dat je de leerlingen goed kent. Voor sommige leerlingen maakt boosheid geen indruk of werkt zelfs averechts. Ook als deze 'boosheid' door de docent gespeeld is. Dit heeft met karakter of verleden te maken van de leerling. Deze leerlingen raken hierdoor juist negatief getriggerd. Voor andere leerlingen is het een goed signaal dat er een grens bereikt is.

De (gespeelde) boosheid is voor de meeste leerlingen reden voor aanpassen van het gedrag. Daarmee is leertoon (de toon van de docent tegenover zijn leerlingen, de verhouding waarin hij zich gedurende het onderwijs tegenover de leerlingen plaatst), een belangrijk pedagogisch instrument in de klas. Het vraagt ervaring en vakmanschap hier subtiel mee om te gaan.